

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **M. H.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo nám. 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018, č. j. 4190/DS/2018,
JID: 179756/2018/KUUK/Píš,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 12. 11. 2018, č. j. 4190/DS/2018, JID: 179756/2018/KUUK/Píš, a rozhodnutí Magistrátu města Chomutov, odboru dopravních a správních činností, ze dne 26. 2. 2018, č. j. MMCH/128634/2017/2979, **se pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018, č. j. 4190/DS/2018, JID: 179756/2018/KUUK/Piš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutov, odbor dopravních a správních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 26. 2. 2018, č. j. MMCH/128634/2017/2979, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).
2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 29. 4. 2018 v 9:50 hodin, v Chomutově, v ulici Meisnerova 3870, jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky „X“, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když blíže nezjištěný řidič ve výše uvedeném čase a místě nerespektoval dopravní značení „IP 13c – Parkoviště s parkovacím kotoučem“ doplněné o dodatkovou tabulku „parkovací automat, platná parkovací karta“. Blíže nezjištěný řidič porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
3. Současně žalobce navrhoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí postrádá popis protiprávního jednání a způsob jeho spáchání. Podotkl, že žalovaný spatřoval protiprávní jednání žalobce v nerespektování dopravního značení, aniž by však blíže uvedl, jakým způsobem byl přestupek spáchán, tedy v čem jednání nezjištěného řidiče spočívalo. Doplnil, že nerespektovat dopravní značení lze mnoha způsoby, např. jeho pomočením, ukázáním na něj sprostého gesta či nesplněním povinnosti, která z něj vyplývá. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 29 A 169/2016-37, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42.
5. Dále žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když žalovaný nedostatečně odůvodnil výši udělené sankce prázdnými floskulemi, až na zhodnocení, že jednání žalobce se obešlo bez následků a neohrozilo ostatní účastníky silničního provozu. Žalobce zdůraznil, že žalovaný nezhodnotil žádné konkrétní skutečnosti, nýbrž toliko konstatoval hlediska, která měla být při ukládání sankce posuzována. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30. Konstatoval, že bylo nezákonné hodnotit zavinění žalobce, když šlo o objektivní odpovědnost u přestupku provozovatele vozidla, přičemž z prvostupňového rozhodnutí nebylo zřejmé, zda byla tato skutečnost hodnocena ve prospěch či neprospěch žalobce.

6. Žalobce sdělil, že žalovaný nesprávně interpretoval institut upuštění od správního trestu dle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu. Nesouhlasil s tím, že institut upuštění od správního trestu nebylo možné v daném případě aplikovat. Žalobce konstatoval, že § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu se nepoužije pro ukládání správního trestu za přestupek provozovatele, který má vlastní úpravu sankce ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž na trest ukládaný za přestupek nezjištěného řidiče odkazuje toliko v rozsahu jeho sankčního rozmezí, nikoliv v rozsahu celé doktríny pravidel pro ukládání správních trestů. Zdůraznil, že § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obsahuje formulaci „lze uložit pokutu“, z níž vyplývá, že uložení pokuty je fakultativní, nikoliv obligatorní. Doplnil, že aplikace institutu upuštění od pokuty by v daném případě byla přílehlavá, neboť jednání žalobce bylo banální, nemělo žádný následek, nebylo zaviněné, žalobce se dopustil přestupku poprvé, během řízení o přestupku žádný další přestupek nespáchal, a tudíž bylo samotné zahájení řízení o přestupku pro žalobce dostatečným poučením do budoucna.
7. Žalobce konstatoval, že v daném případě nedošlo k porušení dopravní značky IP 13c, jelikož aby mohl být úsek silnice vymezen jako zpoplatněný, muselo by být o tom vydáno nařízení obce ve smyslu § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), které však vydáno nebylo. Žalobce pokračoval, že obec měla současně stanovit cenu za užití pozemní komunikace cenovým výměrem, který však rovněž nebyl vydán. K uvedené námitce žalobce odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08. Žalobce shrnul, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zpoplatnění komunikace, a tedy žalobce nemohl být trestán za neuhrazení poplatku za užití komunikace, pokud jej tedy žalovaný mínil potrestat právě za takové jednání.
8. Dále žalobce sdělil, že nebylo prokázáno, že jemu vytýkané jednání bylo protiprávní. Konstatoval, že nebylo prokázáno, že by se v jeho případě jednalo o stání. Jednání žalobce mělo dle výroku prvostupňového rozhodnutí trvat jednu minutu, což svědčí o skutečnosti, že jde o pouhé zastavení. Zastavení však není dle § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích možné zpoplatnit. Dále žalobce deklaroval, že se mu podařilo zastihnout řidiče vozidla po právní moci rozhodnutí a tento sdělil, že na daném místě zastavil v 10:09 hodin, a to z důvodu, že si zakoupil novou televizi a jel si ji vyložit do bytu. Když se na místo po čtyřech minutách vrátil, byl na vozidle instalován technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla. Uvedené sdělil žalobci, který se na místo dostavil, převzal od řidiče klíče, neboť žádost o odstranění technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla mohl podat pouze provozovatel vozidla. Poté žalobce v 10:17 kontaktoval linku obecní policie. Žalobce současně upozornil, že žalovaný nikterak neprokázal, že by vozidlo nemělo např. za čelním sklem umístěný parkovací lístek nebo parkovací kartu. Žalovaný zhodnotil důkaz fotografií, avšak dospěl pouze k závěru, že na této fotografii je viditelné vozidlo žalobce, více závěrů z fotografií nečinil. Dodal, že žádné jiné závěry z fotografií ani nebylo možné činit, když prostor palubní desky vozidla žalobce na nich není viditelný.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z důvodu odlesku prostředí. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 8/2015-43.

9. Závěrem žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměla by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost a sdělil především následující skutečnosti. Žalovaný konstatoval, že výrok napadeného rozhodnutí je řádně a srozumitelně formulován, přičemž obsahuje veškeré náležitosti dle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Na podporu svého tvrzení žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39. Žalovaný konstatoval, že pokuta uložená ve výši 1 500 Kč odpovídá charakteru přestupkového jednání a v praxi je často ukládána, přičemž je plně v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. K namítané absenci nařízení obce, které by stanovilo, zda se jedná o zpoplatněný úsek komunikace, žalovaný uvedl, že není zákonem vyžadováno, aby výrok rozhodnutí o přestupku takový údaj obsahoval. Dále žalovaný deklaroval, že z fotodokumentace obsažené ve správním spise je zřejmé, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno na daném místě již v čase 9:33 a následně i v čase 10:10, kdy byla rovněž provedena montáž technického prostředku k zamezení odjezdu vozidla. O demontáž žalobce požádal v čase 10:17. Z uvedeného je tedy patrné, že se nejednalo o zastavení vozidla na pouhou jednu minutu, ale na delší časový úsek.

Replika žalobce

11. Žalobce v replice parafrázoval žalobní námitku, že jeho údajné protiprávní jednání nebylo ve výroku napadeného rozhodnutí dostatečně vymezeno, když bylo toliko konstatováno, že žalobce nerespektoval dopravní značku IP 13c s dodatkovou tabulkou, která je však pouze informativní povahy. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019-26. Žalobce dále zopakoval své žalobní námitky o nedostatečném odůvodnění uložené sankce a nesprávném výkladu žalovaného ohledně institutu upuštění od uložení sankce. Zrovna tak žalobce zopakoval svoji námitku týkající se skutečnosti, že zpoplatnit určitý úsek pozemní komunikace je možné toliko na základě nařízení obce, které v posuzovaném případě chybělo, k čemuž žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019, sp. zn. 31 A 72/2017. Žalobce rovněž zopakoval, že ve výroku bylo uvedeno, že stání vozidla trvalo jedinou minutu v čase 9:50 hodin, ve sdělení obvinění bylo taktéž uvedeno, že k přestupku došlo v 9:50 hodin, a tedy předmětem dokazování, sporování, námitek mohlo být v takovém řízení pouze to, jaký byl stav právě v 9:50 hodin. Současně odmítl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odkazy žalovaného ve vyjádření k žalobě na důkazy obsažené ve správním spise, když žalobce mohl ve správním řízení rozporovat toliko stav věci v čase 9:50 hodin, jak bylo vymezeno sdělením obvinění.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 2. 5. 2017 doručeno oznámení o přestupku Městskou policií Chomutov, z něhož vyplynulo, že žalobce byl podezřelý ze spáchání přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť se svým vozem dne 29. 4. 2017 v 9:50 hodin v Chomutově, v ulici „X“, parkoval bez parkovací karty a bez uhrazeného poplatku v místě, kde je povoleno parkovat pouze s platnou parkovací kartou nebo po zaplacení parkovacího poplatku. Z uvedeného důvodu byla na vozidle žalobce v čase 10:10 hodin provedena montáž technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla, přičemž v 10:17 hodin žalobce požádal strážníky Městské policie Chomutov o odstranění technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla a současně nesouhlasil s vyřízením přestupku na místě. Spolu s oznámením přestupku byly správnímu orgánu prvního stupně doručeny fotografie vozidla žalobce z místa spáchání údajného přestupku společně s kartou vozidla žalobce.
16. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 27. 5. 2017 výzvu k zaplacení určené částky, nebo aby správnímu orgánu prvního stupně sdělil totožnost řidiče. Nato žalobce sdělil, že jeho vozidlo v době údajného přestupku řídil I. H., narozený na Slovensku, s adresou pro doručování v Olomouci, jemuž se nepodařilo doručit předvolání k podání vysvětlení, pročez správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 27. 9. 2017 odložil věc ve vztahu k přestupku spáchaného řidičem identifikovaným žalobcem, jakožto provozovatelem vozidla. Následně vydal správní orgán prvního stupně příkaz ze dne 13. 12. 2017, jímž shledal žalobce vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku, jakožto provozovatele vozidla. Proti uvedenému příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odpor, načež byl předvolán k ústnímu jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nařízenému na den 26. 2. 2018, ke kterému se bez omluvy nedostavil. Poté bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil. Žalovaný odvolání zamítnul napadeným rozhodnutím.

17. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném odůvodnění uložené sankce. V prvostupňovém rozhodnutí byla výše uložené pokuty odůvodněna na str. 3, kde správní orgán prvního stupně především uvedl: *„Při stanovení výše správního trestu pokuty správní orgán dále přihlédl ke stupni závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání. Dále posuzoval, že se přestupek obešel bez jakýchkoliv následků a nedošlo při něm k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Rovněž tak přihlédl k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán a k míře zavinění, tedy, že výše jmenovaný jakožto provozovatel vozidla, v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče. Správní orgán je přesvědčen, že uložená pokuta je přiměřená a odpovídá porušení povinností stanovených právními předpisy ze strany provozovatele vozidla a bude mít dostatečný výchovný účinek k jeho nápravě.“* Z citované části odůvodnění je zřejmé, že žalovaný naplnil minimální standard přezkoumatelnosti rozhodnutí, které musí odůvodnění rozhodnutí splňovat. V daném případě se jednalo o rutinní přestupek na úseku bezpečnosti a plynulosti dopravního provozu, přičemž žalovaný při úvaze o výši pokuty přihlédl ke skutečnosti, že přestupkové jednání žalobce nezanechalo žádné následky a nedošlo jím k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Byť by si soud dovedl představit rozsáhlejší odůvodnění výše uložené pokuty, pro projednávanou věc je uvedené odůvodnění přezkoumatelné. Žalobcem namítané přihlédnutí k zavinění žalobce v dané věci skutečně není přiléhavé, neboť se jednalo o přestupek provozovatele vozidla, který je založen na objektivní odpovědnosti, tedy na odpovědnosti za protiprávní stav, a nikoliv o odpovědnost založenou zaviněním přestupce. Nicméně uvedený nedostatek sám o sobě nedosahuje takové intenzity, která by činila napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Soud tedy neshledal uvedenou námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou a napadené rozhodnutí shledal přezkoumatelným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
18. Dále se soud zabýval námitkou, že výrok prvostupňového rozhodnutí postrádá popis protiprávního jednání a způsob jeho spáchání. Žalovaný spatřoval protiprávní jednání žalobce v nerespektování dopravního značení, aniž by však blíže uvedl, jakým způsobem k nerespektování značky mělo dojít. Žalobce namítal, že nerespektovat dopravní značku lze mnoha způsoby, např. ukázáním na ní sprostého gesta či nesplněním povinnosti, která z ní vyplývá.
19. Dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.
20. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.

21. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je skutek vymezen takto: „... je uznán vinným přestupkem proti zákonu o silničním provozu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o silničním provozu"), neboť: jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky „X“ nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 29.4.2017 v 09.50 hodin v obci Chomutov, v ulici „X“ došlo k nerespektování dopravního značení č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, doplněné o dodatkovou tabulku „parkovací automat, platná parkovací karta“. Tím blíže neustanovený řidič vozidla porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Tímto jednáním porušil jmenovaný ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o silničním provozu").“
22. Z citované části výroku je tedy patrné místo a čas spáchání přestupku. Rovněž je z výroku patrný způsob spáchání přestupku, když je v něm uvedeno, že nezjištěný řidič nerespektoval dopravní značku „IP 13c – parkoviště s parkovacím automatem“ doplněnou o dodatkovou tabulku „parkovací automat, platná parkovací karta“ a dopustil se tak shora kvalifikovaného přestupku. Soud zdůrazňuje, že pod pojmem nerespektování dopravní značky v kontextu uvedeném shora, nelze spatřovat jiný způsob jejího nerespektování, než jednáním, které odporovalo jejímu obsahu. Nelze pojem „nerespektování dopravní značky“ interpretovat extenzivně bez ohledu na smysl a účel dopravní značky a kontext celého výroku. Z výroku je bez pochybností zřejmé, že nezjištěný řidič nerespektoval dopravní značku tím, že parkoval automobilem v její působnosti a neměl platnou parkovací kartu či lístek. Výše uvedená konkretizace skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní stav (protiprávní jednání nezjištěného řidiče) tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39). Soud se tedy s uvedenou námitkou neztotožnil.
23. Dále se soud zabýval žalobní námitkou nesprávné interpretace institutu upuštění od správního trestu dle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu. Dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.
24. V daném případě správní orgány shledaly, že řidič vozidla se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve kterém je uvedeno, že se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
26. Dle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu za přestupek podle odstavců 1 až 4 nelze uložit napomenutí. Od uložení správního trestu podle odstavců 5 a 6 nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.
27. Žalobce v daném případě namítal, že správní orgán prvního stupně nesprávně dospěl k závěru, že kromě výše pokuty se při stanovení sankce za přestupek provozovatele vozidla použijí veškerá pravidla pro ukládání sankcí týkající se přestupku, kterého se dopustil nezjištěný řidič vozidla, včetně ustanovení o nemožnosti upuštění od trestu. Dle soudu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je nutno chápat jako ustanovení, které stanoví jaký druh sankce lze za daný přestupek uložit. Za přestupek provozovatele vozidla je tedy možné uložit výhradně pokutu. Pro určení výše pokuty se dle daného ustanovení použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož se dopustil nezjištěný řidič. Dle názoru soudu dané ustanovení výslovně odkazuje pouze na výši pokuty a není možné tedy na přestupek provozovatele vozidla vztáhnout veškerá ustanovení týkající ukládání trestu za přestupek, jehož se dopustil nezjištěný řidič. S ohledem na uvedené tedy správní orgán prvního stupně nesprávně odkázal v prvostupňovém rozhodnutí na skutečnost, že v daném případě nelze od uložení trestu upustit. V daném případě však musí soud poukázat na skutečnost, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zejména popisu skutku a odůvodnění pokuty dle soudu nevyplývá, že by se správní orgán domníval, že by bylo v daném případě na místě upuštění od trestu, ale nemohl k němu s ohledem na právní úpravu přistoupit. Dle soudu z obsahu odůvodnění vyplývá, že správní orgán hodlal přistoupit k rozhodnutí o potrestání provozovatele vozidla a odkaz na § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu provedl pouze pro úplnost. V daném konkrétním případě tedy soud v nesprávném výkladu právní úpravy ze strany správního orgánu prvního stupně neshledal takovou vadu, která by sama o sobě odůvodňovala zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
28. Dále se soud zabýval námitkou, že se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou, zda nerespektováním dopravní značky IP 13c – parkoviště s parkovacím automatem doplněné o dodatkovou tabulku „parkovací automat, platná parkovací karta“ došlo k porušení povinností řidiče, protože aby mohl být úsek silnice vymezen jako zpoplatněný, muselo by být o tom vydáno nařízení obce, které však vydáno nebylo, stejně jako cenový výměr. K uvedené námitce soud zdůrazňuje, že předmětná dopravní značka je opatřením obecné povahy, a tudíž jako správnímu aktu jí svědčí presumpce správnosti. Normativností předmětné dopravní značky se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018-52, kde uvedl, že dopravní značka IP 13c *„má dle přílohy č. 5 vyhlášky ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, název „[p]arkoviště s parkovacím automatem“ a „[o]značuje placené parkoviště. Řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu (hodinách).“ Není tedy pravda, že „nenormuje nic“. Sama o sobě již stanovuje povinnost zaplatit parkovné dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu.“* Pro učinění závěru o nerespektování předmětné dopravní značky tudíž nebylo nutné, aby žalovaný v řízení o přestupku prokazoval existenci nařízení obce o vymezení plochy placeného státní spolu s cenovým výměrem. Ostatně žalobce ani neuvedl žádný důvod, z něhož by nezjištěný řidič v okamžiku svého jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mohl odvodit, že nemusí danou dopravní značku respektovat. Nerespektováním předmětné dopravní značky se tak nezjištěný řidič dopustil porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Tuto námitku žalobce vyhodnotil soud jako nedůvodnou.

29. K argumentaci žalobce zabývající se polemikou, zda se v daném případě jednalo o zastavení vozidla či o stání, soud konstatuje, že tato polemika je v daném případě nepodstatná, neboť z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobcovo vozidlo bylo v době stanovené v rozhodnutí zaparkované v působnosti předmětné značky. Právě nerespektování předmětné značky ze strany nezjištěného řidiče bylo žalobci jako provozovateli kladeno za vinu. Tuto námitku tedy soud vyhodnotil rovněž jako nedůvodnou.
30. Žalobce dále namítal, že v rámci správního řízení nebylo prokázáno, že v zaparkovaném vozidle nebyl za čelním sklem umístěn parkovací lístek nebo parkovací karta. Žalobce argumentoval skutečností, že na fotografii čelního skla zaparkovaného vozidla založené ve správním spise není vidět interiér vozidla, a to z důvodu odlesku na čelním skle vozidla. V tomto směru musí soud přisvědčit žalobci, že černobílá fotodokumentace z místa spáchání přestupku pořízená Městskou policií Chomutov a založená ve správním spise není způsobila prokázat, že za čelním sklem skutečně nebyl umístěn parkovací lístek z parkovacích hodin. Na fotografii je čelní sklo vozidla zachyceno tak, že přibližně z jedné třetiny je průhledné a lze tak zahlédnout část palubní desky, ovšem ze dvou třetin je na dané fotografii čelní sklo vozidla neprůhledné v důsledku odlesku okolního prostředí. Fotodokumentace předložená městskou policií tedy neprokazuje, že v zaparkovaném vozidle za čelním sklem nebyl umístěn parkovací lístek. Další dokazování pak správní orgány v daném řízení neprováděly. Za této situace tedy nelze než konstatovat, že správní orgány v daném případě vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a v této skutečnosti je nutné spatřovat vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
31. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení bez jednání zrušil. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětnou vadou řízení bylo stíženo i prvostupňové rozhodnutí, soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. na podkladě skutečností vyplývajících z obsahu soudního spisu. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem, a to v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právní zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d); replika - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Celkové náklady řízení tedy činí celkem 13 200 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. května 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.